

Komunike iz odsotne prihodnosti: konec študentskega življenja

Uvod: 7 proti Pompejem

Živimo kot mrtva civilizacija. Ne moremo si več zamisliti dobrega življenja, razen kot serije spektaklov, v naprej izbranih za našo zabavo: lesketajoči se nabor iluzij. Oboje, izpolnjeno življenje in naša lastna domišljija, je bilo sistematično zamenjano s serijo podob, bolj razsipnih in nečloveških kot karkoli, kar bi si lahko sami zamislili, in prav enako nedosegljivih. *Nihče več ne verjame v ta izid.*

Resnica o življenju po univerzi je nizkotno in malenkostno tekmovanje za vire proti našim prijateljem in tujcem: prerivanje za pozicijo nižjega managerja, ki bo (s pomočjo sreče) trajala nekaj let, polnih tesnobe, strahu in vse večjega izkoriščanja – dokler podjetje ne bo razpadlo in si bomo v brk momljali o planu B. *To je natančen opis univerzitetnega življenja danes; to nizkotno in malenkostno življenje je že tu.*

Da bi preživel, smo proti tej razklanosti med bankrotiranimi obljubami in aktualnostjo, ki je na voljo, prisiljeni zavzemati različne drže. Nekateri proti izobraževanju zaradi njega samega zavzamejo naivno romantično držo in se prepričujejo, da od njega ne pričakujejo ničesar več. Drugi napredujejo s krutim cinizmom in prezirom, hiteč skozi to nesmiselno šarado proti zadnjemu zvitku denarja iz brezračnega trezorja prihodnosti. Nekateri pa ostanejo zvesti starodavni veri, da bo njihovo vse bolj trdo delo nekoč gotovo poplačano, če bodo le delovali kot nekdo, ki veruje, če bodo prisotni, dosegali še višje stopnje izobrazbe in se še bolj zadolževali, *skratka delali še bolj trdo.*

Čas, dejanski material našega bitja, izgine: ure našega vsakodnevnega življenja. Prihodnost nam je v naprej odvzeta, izročena odplačevanju dolgov in siromašenju naših sosedov. Morda bomo s svojim dolgočasjem zaslužili za najemnino, najbrž pa ne. Ne bo 77 devic, niti ne plazma monitorja, na katerem bi gledali smrtne bolečine ZDA kot globalne moči. *Kapitalizem je končno postal prava religija, v kateri so bogastva nebes vsepovsod obljubljena, vendar nikjer najdena.* Edina razlika je, da se medtem aktivno spodbuja vsako obliko surovosti in krutosti. Živimo kot mrtva civilizacija, zadnji prebivalci Pompejev.

Romantična naivnost, krut cinizem, prezir, zaveza. Od njih sta bila odvisna tako univerza kot življenje, ki ga reproducira. Računali so na naše človeške zmožnosti, da bomo vzdržali in še za nekaj let podprli to svetovno katastrofično polomijo. *Zakaj pa ne pospešiti njenega propada?* Univerza je zgnila v svoji notranjosti: človeški kapital osebja, učiteljev in študentov je zdaj ne bi več branil nič bolj kot bi branil mesto mrtvecev.

Romantična naivnost, krut cinizem, prezir, zaveza: teh ni potrebno opustiti. Univerza nas je prisilila, da se jih naučimo kot orodij; vrnili se bodo kot orožje. Univerza, ki nas dela neme in medle instrumente svoje lastne reprodukcije, mora biti uničena, da lahko zgradimo svoja lastna življenja. Romantična naivnost o možnostih; krut cinizem do metod; prezir do ponižujočih laži univerze o njeni situaciji in njenih dobrih namenih; zaveza absolutni transformaciji – ne univerze, temveč naših lastnih življenj. To je začetek vrnitve domišljije. Ponovno se moramo pognati, se osvoboditi zamrznjene zgodovine, ognjenega friza tega pokopanega življenja.

Živeti moramo lasten čas, naše lastne zmožnosti. Te so edino pravo opravičilo za obstoj univerze, četudi ga nikoli ni upravičila. Na njeni strani: birokracija, inercija, nekompetentnost. Na naši strani: vse ostalo.

I

Kakor družba, ki ji je igrala zvestega služabnika, je univerza obubožana. Ta obubožanost ni le finančna. Je kazalec veliko globlje nezmožnosti, tako politične kot ekonomske, ki se je razvijala dolgo časa. Nihče več ne ve, čemu univerza obstaja. To intuitivno čutimo. Izginil je stari projekt o ustvarjanju kulturnega in izobraženega meščana; izginila tudi posebna prednost, ki jo je diplomiranec nekoč imel na trgu dela. To so zdaj fantazije, fantomski ostanki, ki se držijo slabo vzdrževanih dvoran.

Neskladna arhitektura, duhovi izginulih idealov, razgled na mrtvo prihodnost: to so ostanki univerze. Med temi ostanki je večina nas le malce več kot le zbirka nergavih navad in dolžnosti. Med svojimi izpiti in nalogami se premikamo z nekakšno brezbrizno in nespremenljivo poslušnostjo, podprto z utišano mržnjo. Nič ni zanimivo, nič se ne da več čutiti. Zgodba o svetu s katastrofičnim sprevodom ni nič bolj resnična kot okna, v katerih se prikazuje.

Za tiste, katerih adolescenca je bila zastrupljena z nacionalistično evforijo, ki je sledila 11. septembru, je javni govor nič drugega kot serija laži in javni prostor kraj, kjer bi zlahka kaj eksplodiralo (četudi nikoli ne). Okuženi z nedoločeno željo, da bi se *nekaj zgodilo* – ne da bi kdajkoli pomislili, da bi dogodke lahko sprožili sami – smo bili rešeni s pomočjo blage homogenosti interneta, kjer smo našli zatočišče med prijatelji, ki jih nikoli ne vidimo, katerih celoten obstoj je serija vzklikov in norčavih slik, katerih edini diskurz je klepet o stvareh. Varnost torej, in udobje, sta bili naši gesli. Drsimo skozi meseni svet ne da bi se nas kaj dotaknilo ali nas ganilo. Pasemo našo praznino od enega kraja do drugega.

Vendar smo lahko hvaležni za našo bedo: demistifikacija je zdaj pogoj, ne projekt. Univerzitetno življenje se končno *kaže* kot tisto, kar je vedno *bilo*: aparat za produkcijo pohlevnih izdelovalcev in potrošnikov. Celo brezdelje je oblika treninga za službo. Idiotske trume v študentskih bratovščinah same sebe opijanajo do otopelosti z vso predanostjo odvetnikov, ki pozno v noč delajo v pisarni. Mulci, ki so kadili travo in srednjo šolo prešpricali, zdaj žrejo Adderall in hodijo delat. Tovarno diplom z močjo oskrbimo na tekaških stezah v fitnessih. Neutrudljivo tečemo v eliptičnih krogih.

Zelo nesmiselno je torej misliti, da je univerza slonokoščeni stolp v Arkadiji, da je idilična ali brezdelna. »Delaj trdo, igraj trdo« je bil preveč stremuški moto generacije, ki je trenirala za ... kaj? – risanje srčkov v kapučinovo peno ali vstavljanje imen in števil v baze podatkov. Bleščeča tehno-prihodnost ameriškega kapitalizma je bila že dolgo tega spakirana, prodana Kitajski za še nekaj let sposojenega odpada. Univerzitetna diploma ni zdaj vredna nič več kot delnica General Motorsa.

Delamo in si sposojamo, da bi lahko delali in si sposojali. In službe, za katere si prizadevamo, so službe, ki jih že imamo. Blizu tri četrtine študentov dela že medtem, ko študira, veliko njih polni delovni čas; za večino je nivo zaposlitve, ki ga dosežemo v času študija, enak tistemu, ki nas čaka po diplomi. Kar pridobimo vmes, ni izobrazba; so dolgovi. Delamo za denar, ki smo ga že porabili in naše prihodnje delo je že bilo prodano na najslabšem trgu naokoli.

Povprečni študentski posojilni dolg se je v prvih petih letih 21. stoletja zvišal za 20 odstotkov – 80 do 100 odstotkov za temnopolte študente. Obseg študentskih posojil – številka, ki je obratno-sorazmerna državnemu financiranju izobraževanja – se je od leta 1977 do 2003 dvignil za skoraj 800 odstotkov. Kar naše sposojene šolnine kupijo, je privilegij mesečnega

odplačevanja do konca našega življenja. Kar se naučimo, je koreografija kredita: ne moreš priti na predavanje ne da bi ti ponudili še enega kosa plastike, ki ti zaračuna 20-odstotne obresti. Včerajšnji študenti ekonomije si kupujejo svoje poletne rezidence z žalostnimi prihodnostmi današnjih študentov humanistike.

To je perspektiva, na katero nas pripravljajo že od osnovne šole dalje. Tisti med nami, ki smo prišli sem, da bi overili svoje privilegije, smo svojo mladost predali obrambni vrsti tutorjev, topništvu psiholoških testov, obveznemu javnemu delu – za cinično kompilacijo polresnic v dobro zaokroženem profilu. Nič čudnega, če se začnemo uničevati v trenutku, ko pobegnemo pendreku starševskih opominov. Po drugi strani, tisti med nami, ki smo prišli sem, da bi prešli ekonomske in socialne ovire naših družin, vemo, da vsakega med nami, ki mu/ji uspe, nadomesti deset drugih, da je logika tu enaka ničli. A kakorkoli, socioekonomski status ostaja najboljši napovednik za študentske dosežke. Tistim med nami, ki jih demografija imenuje »imigranti«, »manjšine« in »obarvani ljudje« so rekli, naj verjamemo v zaslužno aristokracijo. Toda vemo, da nas ne sovražijo našim dosežkom navkljub, temveč prav *zaradi* njih. In vemo, da ovinki, prek katerih bi se morda lahko osvobodili nasilja našega porekla, le reproducirajo preteklo bedo v sedanjosti *za druge*, drugje.

Če nas univerza primarno nauči tega, kako biti v dolgovih, kako zapravljati našo delovno silo, kako postati plen malenkostnim tesnobam, nas s tem nauči, kako biti potrošniki. Izobrazba je blago, kot vsako drugo, ki ga hočemo, ne da bi nam bilo zares do njega. Je stvar in svoje kupce spreminja v stvari. Pozicija človeka v sistemu, človekov odnos do drugih, je kupljen najprej z denarjem in nato z demonstracijo poslušnosti. Najprej plačamo, nato »trdo delamo«. In tu je razklanost: človek je oboje, tisti, ki odreja in tisti, ki mu je odrejano, potrošnik in potrošen. Človek je poslušen sistemu samemu, hladnim zgradbam, ki vsiljujejo servilnost. S tistimi, ki učijo, se ravna z vso spoštljivostjo avtomatskega odzivnika. Tu velja le logika zadovoljne stranke: Je bil predmet lahek? Je bil učitelj zabaven? Je lahko vsak neumnež dobil najvišjo oceno? Kakšen je smisel pridobivanja znanja, če ga lahko prikličemo le z nekaj pritiski na tipko? Kdo potrebuje spomin, če imamo internet? Vaja v mišljenju? Bodite resni. Moralna priprava? Za to obstajajo antidepresivi.

Medtem so podiplomski študentje, ki naj bi bili med nami najbolj politično razsvetljeni, tudi najbolj poslušni. Poklic, za katerega se trudijo, ni nič drugega kot fantazija, da bodo padli skozi rešeto ali ven iz trga dela. Vsak podiplomski študent je hrepeneči Robinson Crusoe, ki sanja o otoku, ki ga je ekonomija odštela od nujnosti trga. Toda ta fantazija se sama ohranja preko nepopustljive podreditve trgu. Ni več niti najmanj občutenega protislovja v poučevanju totalizirajoče kritike kapitalizma podnevi in poliranjem uslužnostnega govora ponoči. Da je naše delo naš užitek naredi naše simptome le še bolj prilagodljive. Estetika in politika se zrušita z dovoljenjem zamenjave ideologije z zgodovino: alkohol in lepe umetnosti in še en seminar o vprašanju biti, čvrsta zabrisanost pisave, ko je vsak piksel plačan od nekoga, nekje, nekoga, ki nisem jaz, ki ni tukaj, kjer je vse, kar se kaže, blago in je vse blago na videz dostopno s kreditom.

Fakulteta je le bledeči ostanek fevdalnega sistema, ki se je adaptiral logiki kapitalizma – iz gospodovalnih višin zvezdniških profesorjev do stisnjenih vrst asistentov in pomočnikov, največkrat plačanih z občutkom slabe vere. Neke vrste samostansko življenje prevladuje tu, z vsemi gotskimi rituali benediktinske opatije in vsemi čudnimi teološkimi zahtevami za častnost tega dela, njegov bistven altruizem. Pomočniki so presrečni, da lahko igrajo vaje mojstrom, nesposobni, da bi izračunali, da nas bo devet desetih učilo štiri predmete vsak semester, da bomo napolnili plačilne čeke tisti desetini, ki bo vzdrževala izmišljotino, da smo

vsi lahko številka ena. Seveda, jaz bom zvezda, jaz bom dobil/a varno službo v velikem mestu in se preselil/a v novo varovano sosesko.

Končamo z interpretiranjem Marxove 11. teze o Feuerbachu: »Filozofi so doslej le interpretirali svet na različne načine, potrebno ga je spremeniti.« V najboljšem se naučimo feniksovske večine doseganja samih meja kritike in propadanja tam, le da bi ponovno začeli pri navidezno neuničljivih koreninah. Občudujemo prvi del te predstave; ta nam sveti na poti. Toda želimo si orodja, da bi prelomilo skozi to točko samomorilne misli, njen zgib v praksi.

Isti ljudje, ki prakticirajo kritiko, so tudi najbolj dovzetni za cinizem. Toda, če je cinizem preprosto obrnjena oblika entuziazma, potem se za vsakim frustriranim levičarskim akademikom skriva latentni radikalec. Skomig z rameni, dolgi obrazi, mencanje v zadregi pri pogovoru o dejstvu, da so ZDA med leti 2003 in 2006 umorile milijon Iračanov, da se z vsakim zadnjim centom, iztisnjenim od najrevnejših državljanov Amerike, poji bančna industrija, da bodo morja narasla, da bo na milijarde ljudi umrlo in da ne moremo storiti ničesar – ta premagana drža prihaja iz občutka, da nas meče med tem, kar *je* in kar bi *moralo biti* iz trenutne levičarske misli. Človeku se zdi, da ni alternative, pa vendar, po drugi strani, da je drugačen svet možen.

Mi ne bomo tako čemerni. Sinteza teh pozicij je tu pred nami – drugačen svet ni možen, ampak nujen. Kar bi moralo biti in kar je, je ena in ista stvar. Zlom globalne ekonomije je tu in zdaj.

II

Univerza nima svoje zgodovine; njena zgodovina je zgodovina kapitala. Njena osnovna funkcija je reprodukcija odnosa med kapitalom in delom. Četudi ni prava korporacija, ki jo je mogoče kupiti in prodati, ki plačuje rente svojim investitorjem, javna univerza kljub temu opravlja to funkcijo tako učinkovito kot je to možno, ko korporacijski obliki vedno bolj približuje svoje zaveznike. To, čemur smo zdaj priče, je zaključna igra tega procesa, ko se bo fasada izobraževalne institucije umaknila povsem korporacijskim »izboljšavam«.

Celo v zlati dobi kapitalizma, ki je sledila 2. sv. vojni in je trajala do poznih 60ih let, je bila liberalna univerza že podrejena kapitalu. Na vrhuncu javnega financiranja visokega izobraževanja, v poznih 50ih letih, je bila univerza že preoblikovana z namenom, da bo proizvajala tehokrate z veččinami, potrebnimi za to, da se porazi »komunizem« in obdrži hegemonijo ZDA. Njena vloga med hladno vojno je bila legitimirati liberalno demokracijo in reproducirati imaginarno družbo svobodnih in enakih državljanov – *prav zato, ker nihče ni bil svoboden in nihče ni bil enak*.

Toda, če je bila ta ideološka funkcija javne univerze po 2. sv. vojni vsaj dobro financirana, se je ta situacija nepovratno spremenila v 60ih letih in nobeno socialdemokratsko udarjanje s petami¹ ne bo prineslo nazaj mrtvega sveta povojne konjunktore. Med 1965 in 1980 so odstotki dobičkov pričeli padati, najprej v ZDA, nato v ostalem industrializiranem svetu. Izkazalo se je, da kapitalizem ne zmore ohranjati dobrega življenja, ki ga je omogočil. Za kapital pomeni obilje preveliko proizvodnjo, osvobojenost od dela pa nezaposlenost. V začetku 70ih let je kapitalizem vstopil v dokončno fazo nazadovanja, v kateri je bilo stalno

¹ V originalu: *heel-clicking*, ki je element ameriškega step plesa oz. tap dance-a

delo spremenjeno v začasno, delavske plače pa so stagnirale, medtem ko so bili tisti na vrhu začasno nagrajeni za svoje obskurno finančno nekromantijo, ki se je izkazala za nevzdržno.

Za javno izobraževanje je dolgo nazadovanje pomenilo zmanjševanje fiskalnih dohodkov zaradi zmanjševanja stopenj ekonomske rasti in prioritizacije davčnih olajšav za oblegane korporacije. V 70ih se je Kalifornija in ostala država soočila z opustošeno javno listnico. To se je nadaljevalo z vsakim nazadovalnim pojemanjem poslovnega ciklusa. Čeprav ni neposredno zavezana trgu, so univerza in njene pripadajoče institucije podvržene enaki logiki nižanja stroškov kot druga industrija: zmanjševanje fiskalnih dohodkov je začasno delo naredilo za neizbežno. Profesorji, ki se upokojijo, ne naredijo mesta za nove varne službe, temveč za prekarno zaposlene docente, asistente in predavatelje, ki opravijo enako delo za veliko manj denarja. Šolnine se povišajo, kar kompenzira nižanje stroškov, službe, za katere študentje študirajo, pa izpuhtijo.

Sredi aktualne krize, ki bo dolga in razvlečena, si veliko levičarjev želi vrniti nazaj v zlata leta javnega izobraževanja. Naivno si domišljajo, da je sedanja kriza prilika, ko lahko zahtevajo vrnitev preteklosti. Toda socialnih programov, ki so bili odvisni od visokih stopenj dobička in močne ekonomske rasti, ni več. Ne more nas zamikati, da bi v prazno grabili po za vedno izgubljenem, medtem ko bi spregledali očitno dejstvo, da v kapitalistični družbi avtonomna »javna univerza« ne more obstajati. Univerza je izpostavljena pravi krizi kapitalizma, kapital pa ne želi liberalnih izobraževalnih programov. Funkcija univerze je vedno bila, da reproducira delovni razred tako, da trenira prihodnje delavce glede na spreminjajoče potrebe kapitala. *Kriza univerze danes je kriza reprodukcije delovnega razreda, kriza obdobja, v katerem nas kapital ne potrebuje več kot delavcev.* Univerze ne moremo osvoboditi od zahtev trga z zahtevo po vrnitvi javnega izobraževalnega sistema. Živimo konec taiste tržne logike, na podlagi katere je bil sistem zgrajen. Edina avtonomija, ki jo morda upamo doseči, obstaja *onkraj kapitalizma.*

To za naš boj pomeni, da ni več poti nazaj. Stari študentski boji so relikti izginulega sveta. V 60ih letih, ko se je povojni razcvet pravkar pričel razpletati, so radikalcu znotraj meja univerze razumeli, da je drugačen svet možen. Naveličani tehnokratskega managementa, z željo, da bi prelomili verige konformistične družbe, so študentje zavrnilo odtujeno delo kot v dobi obilja nepotrebno in se poskusili združiti z radikalnim delom delavskega razreda. Toda njihov način radikalizacije, preveč slabotno povezan z ekonomsko logiko kapitalizma, je tej zvezi onemogočil, da bi obstala. Ker se je njihov upor proti Vietnamski vojni osredotočil na kritiko kapitalizma kot kolonialne vojne mašine, premalo pa na izkoriščanje domače delovne sile, so se študentje zlahka odcepili od delavskega razreda, ki se je soočal z drugačnimi problemi. V polmračnem obdobju povojnega razcveta univerza še ni bila podrejena kapitalu tako zelo kot je danes, študentje pa še niso bili tako intenzivno proletarializirani zaradi dolgov in uničenega trga dela.

Zato je danes naš boj temeljno drugačen. Revščina študentskega življenja je dosegla skrajnost: ni več obljubljenega izhoda. Če je gospodarska kriza v 70ih letih nastala, da bi opravila s krizo 60ih let, pomeni dejstvo, da današnja gospodarska kriza prehitveva prihajajoče politične vstaje, da imamo končno možnost nadomestiti privzem in nevtralizacijo teh preteklih bojev. Povratak k normalnemu ni več mogoč.

III

Prizadevamo si univerzitetni boj pognati do skrajnosti.

Čeprav univerzo javno obtožujemo privatizacije in avtoritarnega sistema vodenja, ne skušamo doseči strukturnih sprememb. Ne zahtevamo svobodne univerze, temveč svobodno družbo. Svobodna univerza sredi kapitalistične družbe je kakor soba za branje znotraj zopora; služi zgolj odvrnitvi pozornosti od bede vsakdanjega življenja. Namesto tega si prizadevamo jezo razlaščenih študentov in delavcev usmeriti v napoved vojne.

Začeti moramo s tem, da univerzi onemogočimo delovanje. Prekiniti moramo običajni tok teles in stvari ter zaustaviti delo in pouk. Blokiralni bomo, zasedali in si vzeli, kar je naše. Raje kot da bi te prekinitve razumeli kot ovire na poti dialoga in medsebojnega razumevanja, jih vidimo kot *načine izražanja tega, kar moramo povedati in tega, kako naj bomo razumljeni*. To je edina smiselna pozicija, ki jo lahko zavzamemo, ko kriza predoči nasprotujoče si interese v samem temelju družbe. Klici k enotnosti so v temelju prazni. Ni skupnih točk med tistimi, ki zagovarjajo status quo in tistimi, ki ga želijo uničiti.

Boj za univerzo je eden izmed mnogih, eden od sektorjev, kjer se je pričel novi cikel zavrnitve in upora – na delovnih mestih, v soseskah in slumih. Vse naše prihodnosti so povezane, zato se bo naše gibanje moralo združiti z ostalimi, predreti mora zidove univerzitetnih dvorišč in se razliti na ulice. V zadnjih tednih so z demonstracijami in stavkami grozili učitelji iz javnih šol v Bay Arei, zaposleni BART in nezaposleni. Vsako od teh gibanj se odziva na drugi obraz znova okrepljenega napada kapitalizma na delavski razred v času krize. Če jih vzremo ločeno, se vsak zdi majhen, kratkoviden, brez upanja za uspeh. Če jih pogledamo skupaj, se nam pokažejo kot možnost razširjene zavrnitve in upora. Naša naloga je, da razjasnimo skupne okoliščine, ki – kot skrita podtalnica – napajajo vsakega od teh bojev.

V nedavni preteklosti smo že zasledili tovrstno vzvalovanje, odkrit upor, ki se prične v predavalnicah in se razširi navzven na celotno družbo. Pred le dvema letoma je anti-CPE gibanje pričelo boj proti novemu zakonu, ki je delodajalcem omogočil, da lahko brez razloga odpustijo mlade delavce, in na ulice pripeljalo veliko število ljudi. Dijaki in študentje, učitelji, starši, člani sindikatov in nezaposlena mladina iz predmestij so se vsi znašli skupaj na isti strani barikad. (Ta solidarnost pa je bila velikokrat zelo krhka. Nemiri imigrantske mladine v predmestjih in univerzitetnih študentov v mestnih centrih se nikoli niso združili, občasno so vzplamtele napetosti med obema skupinama.) Francoski študentje so spregledali iluzijo univerze kot kraja zatočišča in razsvetljenja in priznali, da jih tam zgolj trenirajo za službe. Odšli so na ulice kakor delavci in protestirali proti svojim prekarnim prihodnostim. Njihova pozicija je zrušila delitev na šole in delovna mesta in v trenutku izvabila podporo velikega števila delavcev in nezaposlenih, združenih v množični gesti proletarske zavrnitve.

Ko se je gibanje razvijalo, se je pokazala rastoča napetost med revolucijo in reformo. Njegova forma je bila radikalnejša od njegove vsebine. Medtem, ko se je retorika študentskih voditeljev osredotočila zgolj na povratak na status quo, so akcije mladine – nemiri, uničeni in zažgani avtomobili, cestne in železniške blokade in val zasedb, ki je zaustavil srednje šole in univerze – naznanile obsežnost razočaranja in jeze nove generacije. Kljub vsemu temu, se je gibanje hitro razkrojilo, ko je bil zakon CPE na koncu zavrnjen. Medtem ko je najbolj radikalni segment gibanja poskušal upor razširiti v splošni revolt proti kapitalizmu, ni uspel

zagotoviti pomembne podpore in demonstracije, zasedbe in blokade so oslabele ter kmalu zamrle. Na koncu gibanju ni uspelo preseči omejitev reformizma.

Grški upor decembra 2008 je prelomil večino teh mej in označil začetek novega cikla razrednega boja. Začenši med študenti kot odgovor na umor mladostnika s strani atenske policije, je upor obsegal dva tedna nemirov, ropanja in zasedb univerz, sindikalnih pisarn in televizijskih postaj. Celi finančni in nakupovalni predeli so goreli in česar je gibanju primanjkovalo v številkah, je pridobilo na geografski razširjenosti, saj se je širilo od mesta do mesta in na koncu zajelo celotno Grčijo. Kot v Franciji je bil to upor mladih, za katere je gospodarska kriza predstavljala popolno negacijo prihodnosti. Študenti, prekarni delavci in imigranti so bili protagonisti, ki so uspeli doseči raven enotnosti, ki je močno preseгла krhko solidarnost anti-CPE gibanja.

Prav tako pomenljivo, skorajda niso postavljali zahtev. Čeprav so nekateri demonstranti seveda zahtevali reformo policijskega sistema ali kritizirali specifične vladne politike, na splošno od vlade, univerze, delodajalcev ali policije niso zahtevali ničesar. Ne zato, ker bi to smatrali za boljšo strategijo, temveč zato, ker niso hoteli ničesar, kar bi jim te institucije lahko ponudile. Tu se je vsebina pridružila formi; če se optimistični slogani, ki so se pojavljali povsod v demonstracijah v Franciji niso skladali s podobami gorečih avtomobilov in polomljenega stekla, so bili v Grčiji izgrede očitno sredstvo za začetek uničenja celotnega političnega in gospodarskega sistema.

Na koncu je dinamika, ki je ustvarila upor, tudi pokazala njegove meje. Upor je bil mogoč zaradi obstoja znatne radikalne infrastrukture v urbanih področjih, posebej še v soseski Exarchia v Atenah. Skvoti, bari, kavarne in socialni centri, ki so jih obiskovali študentje in imigrantska mladina, so ustvarili okolje, v katerem se je upor pojavil. Vendar, to okolje je bilo tuje večini srednje-letnih delavcev, ki tega boja niso vzeli za svojega. Čeprav so mnogi izrazili solidarnost z uporno mladino, so to dojemali kot boj vstopnikov – t. j. tistega dela delavstva, ki si je prizadeval za vstop na trg dela, vendar formalno ni bil polno zaposlen. Upor – močan po šolah in imigrantskih predmestjih, se ni razširil na delovna mesta.

Naša naloga v sedanjem boju bo, da jasno pokažemo na protislovje med formo in vsebino ter da ustvarimo pogoje za preseganje reformističnih zahtev in implementacijo resnično komunistične vsebine. Ko bodo sindikati in študentje in fakultetne skupine pritiskali s svojimi različnimi »problemi«, bomo morali okrepiti napetost, vse dokler ne bo jasno, da hočemo nekaj povsem drugačnega. Nenehno bomo morali razkrivati nekonherentnost zahtev za demokratizacijo in transparentnost. Kaj nam pomaga, če imamo pravico videti, kako neznosne so stvari ali izvoliti tiste, ki nas bodo spet nategnili? Kulturo študentskega aktivizma z njegovimi moralističnimi mantrami ne-nasilja in njegovo fiksacijo na posamezne probleme moramo pustiti za seboj. Edini uspeh, s katerim se lahko zadovoljimo, je odprava kapitalističnega načina proizvodnje in zanesljive neizprososti in smrti, ki jo obljublja za 21. stoletje. Vse naše delovanje mora biti usmerjeno proti komunizaciji, t. j. k reorganizaciji družbe po načelih prostega dajanja in prejemanja in takojšnjo odpravo plač, oblik vrednosti, obveznega dela in menjave.

Zasedba bo kritična taktika našega boja, upreti pa se moramo težnji, da bi jo uporabili v reformacijskem smislu. Različne strateške uporabe zasedbe so postale jasne preteklega januarja, ko so študentje zasedli zgradbo New School v New Yorku. Skupina prijateljev, večinoma podiplomskih študentov, se je odločilo prevzeti Študentsko središče in ga terjati kot svoboden prostor za študente in javnost. Kmalu so se pridružili tudi drugi, veliko od njih pa jih je akcijo raje uporabilo kot vzvod za doseganje reform, posebej še za odstranitev

predsednika šole. Te različnosti so dosegle vrh, ko se je zasedba razvila. Medtem, ko so bili študentje reformatorji osredotočeni na to, da zgradbo zapustijo z otipljivo privolitvijo administracije, so se drugi zahtevam povsem odpovedali. Smisel zasedbe so videli v tem, da je v kapitalističnem času in prostoru ustvarila trenutno odprtje, preureditev, ki je očrtala poteze nove družbe. Pridržujemo se tej proti-reformistični poziciji. Četudi vemo, da bodo te svobodne cone le delne in prehodne, pa lahko napetosti med realnim in možnim, ki se v njih razkrijejo, potisnejo boj v radikalnejšo smer.

To taktiko nameravamo uporabljati vse dokler ne postane splošna. Leta 2001 so prvi argentinski piqueteros predlagali obliko, ki naj bi jo ljudska vstaja tam imela: cestne blokade, ki so povzročile zaustavitev kroženja blaga od kraja do kraja. V nekaj mesecih se je ta taktika razširila po vsej državi brez kakršnekoli formalne koordinacije med skupinami. Na enak način lahko ponavljanje vzpostavi zasedbo kot instinktivno in neposredno metodo upora, tako znotraj kot zunaj univerze. V zadnjem letu smo videli nov val prevzemov po ZDA, prav tako pri delavcih Republic Window Factory v Chicagu, ki so se zaprtju njihove tovarne uprli z njenim prevzemom. Zdaj je vrsta na nas.

Da bi dosegli naše cilje, se ne moremo zanašati na tiste skupine, ki se pozicionirajo kot naši predstavniki. Pripravljeni smo delati s sindikati in študentskimi organizacijami, ko se nam bo to zdelo koristno, vendar ne priznavamo njihove avtoritete. Delovati moramo v svojem imenu, direktno, brez posredništva. Ločiti se moramo od vseh skupin, ki si prizadevajo omejiti boj in nam ukazujejo, naj se vrnemo na delo ali k pouku, k pogajanju, k poravnanju. Prav to je bil primer v Franciji. Izvirne klice k protestu so pričeli nacionalne dijaške in študentske organizacije in nekateri sindikati. Sčasoma, ko so predstavniške skupine nagovarjale k pomiritvi, so vodstvo prevzeli drugi. V Grčiji pa so se sindikati izkazali za protirevolucionarne, saj so odpovedovali stavke in klicali k ustavitvi.

V alternativo temu, da nas združijo predstavniki, kličemo študentom in delavcem, naj se organizirajo preko panožnih linij. Pozivamo študente, asistente, predavatelje, fakultetne in storitvene delavce ter osebje, naj se pričnejo sestajati in razpravljati o svoji situaciji. Bolj kot se bomo začeli med seboj pogovarjati in iskati skupne interese, težje bo administraciji, da bi nas nahujskala enega proti drugemu v brezupno tekmovanje za izginjajoče vire. Zadnji boji na NYU in New School so utrpeli prav pomanjkanje teh globokih vezi in če se moramo kaj naučiti iz te lekcije, je to, da moramo zgraditi goste mreže solidarnosti, ki bodo temeljile na prepoznavanju skupnega sovražnika. Te mreže nas ne bodo le naredile odporne proti rekuperaciji in nevtralizaciji, ampak nam bodo tudi omogočile vzpostaviti nove oblike kolektivnih vezi. Te vezi so prava osnova našega boja.

Se vidimo na barikadah.

Research and destroy
Razišči in uniči

2009

Prevedla: Eva Brajkovič

Izvirno besedilo najdete na:

<http://radical.temp.si/wp-content/uploads/2009/09/absentfutureonline1.pdf>